

udelukket fra Czekoslovakiet, ihvorvel der er et særlig godt naturligt Marked for dem dernede. Men de handlende tør ikke indlade sig paa disse Forretninger, fordi Importforbudet er der og kan ikke hæves uden gennem en Aktion fra den danske Stats Side, som man altsaa ikke vil eller ikke tør føre. Det ærede Medlem var inde paa at henvise Industrien til at stille sig paa samme Linie som Landbruget. Jeg forsøgte med et Par Eksempler før at vise, hvorledes Industrien staar paa en ganske anden Linie i denne Situation end Landbruget. Jeg ønsker ikke at indlade mig paa nogen principiel Debat om Frihandel eller Beskyttelse. Det er nemlig her Valutaforholdene, der er Tale om, og som er de afgørende for Importreguleringen eller de andre Systemer, der skal afvikle den. Og det er det, jeg alene vil henholde mig til.

Naar det ærede Medlem endelig henviser til den nye Resolution fra de samvirkende Landboforeninger, skal jeg der opholde mig ved en bestemt Passus om, at Eksporten — det er Landbrugseksporten — kun kan opretholdes ved Hjælp af den nuværende intensive Driftsform, som imidlertid kræver den størst mulige Nedgang i Landbrugets Driftsudgifter. Jeg vil gerne have Lov til at fastslaa, at nøjagtig det samme gælder for Industriens Ve og Vel. Det er Driftsudgifterne, det kommer an paa at bringe ned. Men de er navnlig afhængige af Levofoden her i Landet. Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem vil stille sig paa en ophøjet Piedestal, naar Forholdet er det, at jo mere de danske Byerhverv og dermed den danske Økonomi undergraves af en ekstraordinær, abnorm Konkurrence udefra, jo mere den danske Krone synker i Værdi, des højere bliver de Valutaer, der er afgørende for Bestemmelsen af vore Levnedsmiddelpriser, navnlig Sterlingkursen, og jo højere Priser, Landbruget tager hjem i Øjeblikket, des højere bliver de Priser, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup erklærer, at man nøjes med, nemlig Prisen paa Landbrugets Produkter, der atter bestemmer Levofoden her i Landet. Man kunde være grov og sige, at over Byerhvervenes Lig gaar Vejen til forøgede Eksportpriser for Landbruget og derigennem desværre ogsaa til forøgede Leveudgifter for helé den danske Befolkning. Det er et Problem, man ikke snakker sig udenom; det er et Problem af overordentlig stor Betydning for hele den danske Nationaløkonomi. Jeg vil dog mene, at en saadan

Fordeel for det danske Landbrug, som en Ødelæggelse af vor Valuta gennem vor Økonomi vil blive, selvfølgelig er en kortvarig Glæde. Men den er der i Øjeblikket. Vi har i saa Henseende et stort Læreeksempel fra Tyskland, hvor man ser, hvorledes mange Eksportindustrier — det er ligegyldigt, om det gælder Landbruget eller Industrien — kun alt for hurtigt har vænnet sig til de store Valutaer og Deviser, der kommer hjem for Eksportvarerne. Det kunde være, at det danske Landbrug kunde vænne sig lige saa let dertil som den tyske Eksportindustri og saa vil faa en lige saa vanskelig Tid, naar Omslaget kommer. Derfor tror jeg ogsaa, at tænkende Landbrugere vil erkende, at dette Problem er ikke gjort af med slige Betragtninger som det ærede Medlems. Jeg tror, der er en voksende Forstaaelse i Landbruget af, at vi her i Landet med de besynderlige nationaløkonomiske Forhold, vi har, alle er i samme Baad, der er ikke Tale om, at vi understøtter hinanden, at vi kunstigt opretholder een Klasse paa en andens Bekostning, vi er solidariske som ethvert andet økonomisk Samfund. Derfor forstod jeg heller ikke helt det ærede Medlem, da han afslog vor Hjælp i det Tilfælde, jeg skitserede, nemlig at Landbruget vilde komme i en tilsvarende Situation som den danske Industri og faa nogle sindssvage og ganske umulige Konkurrencepriser for sine Produkter. Det ærede Medlem afviste denne Tanke, idet han erklærede, at det kunde dog ikke nytte. Jeg ved ikke, hvad det kunde nytte, men jeg ved i alt Fald, at den danske Bybefolkning til den Tid vilde staa forstaaende overfor Interesser, der var hele det danske Samfunds Fællesinteresser. Maaske der da ikke er noget at stille op, det maa jo Tiden vise. Men her er der et Sted, hvor man kan hjælpe; Importreguleringen har til fulde godtgjort det. Og vi har jo den højtærede Handelsministers klare og tydelige Ord for, at der er blevet hjulpet, at det tilmed ikke er sket paa Forbrugets Bekostning, og kun Vanskelighederne udaadtil, som vi senere hen vil se paa, gør, at man nu vil forlade dette. Jeg tror derfor, at en Appel til mere økonomisk Solidaritet var bedre paa sin Plads end denne Afvisning paa Forhaand af Hjælp fra Byernes Side overfor Landbruget, hvis det — man kan godt sige: Gud bedre det — skulde komme i en tilsvarende Situation som den, Industrien nu er i.

Det interesserede mig at høre det